

Embedslønnen i og for sig, uanset hvem der beklæder Embedet.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Jeg har kun at bringe en Tak for den velvillige Modtagelse, dette Lovforslag har faaet af alle de Medlemmer, der have haft Ordet, en Modtagelse, der giver en beføjet Formodning om, at Lovforslaget hurtig vil blive ophøjet til Lov og blive en Lov, som modtages med Tilfredshed og virker til Gavn i vide Kredse. De enkelte Henstillinger om mindre og helt specielle Ændringer i Forslaget, der ere fremsatte, ville naturligt kunne drøftes i det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat angaaende Lovforslaget, og jeg skal derfor ikke opholde mig ved disse ved denne Behandling.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Rørdam: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Forslag henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Omtale eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Søfolks Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i Søfartsvirksomhed.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1709).

Thomas Larsen: Jeg begynder med at sige, at det har været mig en stor Glæde, ligesom jeg er sikker paa, det har vakt Tilfredshed hos den allerstørste Del af Tingets Medlemmer, at se dette Forslag fremlagt paa Tingets Bord. I sidste Rigsdagssamling udtalte den højtærede Indenrigsminister, at han paatænkte Fremsettelsen af et saadant Forslag, og ikke mindst har det da vakt Tilfredshed, at det er lykkedes den højtærede Minister saa hurtigt at faa fremsat et Forslag, som tager Sigte paa et saa overordentlig vanskeligt Omraade, som dette Lovforslag omhandler.

Det forekommer mig, at Ministeren har løst den Opgave, han har sat sig, paa en meget heldig Maade. Mit Helhedsindtryk ved at læse Lovforslaget og de Bemærkninger, der knytte sig dertil, er, at denne Opgave: at faa Søfolkene ind under Ulykkesforsikringen, her er løst paa en meget tilfredsstillende Maade i alle Hovedbestemmelserne. Spørgsmaalet om Arbejderforsikringen trænger jo stærkere og stærkere paa i vore Dage, og hver eneste Gang der kan naas et lille Skridt frem ad denne Vej, hver eneste Gang man kan notere en heldig Løsning af Spørgsmaalet om en Udvidelse af den bestaaende Arbejderforsikringslovgivning, er det overordentlig glædeligt. Derfor forekommer det mig særdeles tilfredsstillende, at vi netop nu paa dette tidlige Tidspunkt af Rigsdags-samlingen komme til at arbejde paa et yderligere Forsøg paa en Udvidelse af vor Arbejderulykkesforsikringslovgivning.

Som det fremgaar af de Bemærkninger, der ledsage det foreliggende Forslag, knytter dette sig nær til de Principper, som ere de grundlæggende for Loven af 7. Januar 1898 om Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder. Men faktiske Grunde have medført, at man har foretaget visse Afvigelser og Lempelser, som ikke ere ganske i Overensstemmelse med de Principper, paa hvilke den nævnte Lov er bygget. Det er ganske naturligt, at dette maatte blive Tilfældet, idet man her lovgiver paa et Omraade, hvor der gælder ganske særlige Forhold, Forhold, som ikke kunne sammenstilles med de Forhold, som Loven af 7. Januar 1898 tager Sigte paa. Jeg skal nævne i Hovedtrækkene disse Afvigelser, i alt Fald de vigtigste af dem.

Medens Arbejdsgiveren ifølge Loven af 7. Januar 1898 selv skal bære sin Risiko, paalægger nærværende Lovforslag den forsikringspligtige at afgive sin Risiko til et af Indenrigsministeren anerkendt Selskab. Det er en ret betydelig Afvigelse, men det er en af de Afvigelser, som maa siges at være nødvendiggjorte af de særlige Forhold og det særlige Lovgivningsomraade, det her drejer sig om. I Bemærkningerne er denne Afvigelse begrundet med, at for de Virksomheders Vedkommende, her er Tale om, vil Risikoen sædvanligvis være betydelig større, end den er for de Virksomheder, som ere komne ind under Loven af 7. Januar 1898. Det hedder saaledes i Bemærkningerne herom: „For de Virksomheders Vedkommende, der omfattes af Loven af 7. Januar